

In haar voetsporen

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Anna E. Wahlgren

In haar voetsporen

Vertaald uit het Zweeds
door Erica Weeda

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6737 3

© 2023 Anna E. Wahlgren

Published by agreement with Salomonsson Agency

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Erica Weeda

Oorspronkelijke titel *I hennes fotspår*

Oorspronkelijke uitgever Piratförlaget

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Silas Manhood/Trevillion Images

Foto auteur © Anna-Lena Ahlström

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

PROLOOG

21 september 2022

Het telefoontje kwam om halfelf op een regenachtige woensdagavond. Restaurant Gränden sloot om elf uur en ik stond met stapels vuile borden en bestek op mijn armen balancerend toen de telefoon in mijn schortzak begon te trillen. Een jong stel zat nog aan een van de houten tafeltjes met halfvolle wijnglazen in hun handen. Hun rekening was betaald, de fooi minimaal. Aan de bar zat een eenzame man van middelbare leeftijd met een bleek gezicht en een beslagen bierglas voor zich. *Kladden*, de prutser. Ik herkende de vorm van zijn hoofd en de brede schouders onder zijn overhemd. Zijn echte naam was Stefan, hij was er vrijwel elke avond zonder veel ophef te maken, maar rond sluitingstijd begonnen de oneerbare voorstellen op ons neer te hagelen. Vermoedelijk zou ik hem voordat hij zijn bier op had moeten vragen te vertrekken.

De telefoon zweeg even, net toen ik een haarlok van mijn voorhoofd blies. Op weg naar de keuken zigzagde ik over het kamerbrede tapijt met het opvallende dessin dat me aan Stephen Kings Overlook Hotel deed denken. Door de combinatie met de donkere houten balken aan het plafond en kandelaars aan de muren rond de open haard, die natuurlijk met rookloze kachelbrandstof werd gestookt, was het niet duidelijk of de eigenaar het restaurant op een alpenchalet of een rustiek landhuis wilde laten lijken. De laatste uren voor sluitingstijd, wanneer de schaduwen in de hoeken ver-

der de eetzaal in reikten, deden me altijd nog eens extra over mijn schouder kijken. Rustiek was in elk geval het woord dat bij me opkwam als het om het menu ging, dat voornamelijk uit rijke stoofschotels, soepen en romige aardappelpuree bestond.

Even later begon het weer. Het ritmische gezoem trok door mijn heupbeen tot ik aan niets anders meer kon denken.

Een onheilspellend voorteken.

Ik keek rond of ik Alice zag, die me al zo vaak had toegebeten dat ik tijdens het werk geen telefoon bij me moest dragen, maar ze was nergens te bekennen. Het lukte me maar net om de stapel borden veilig naar het luik in de muur te brengen, waar het geheel met een klap landde. Ik zag een schok door de schouders van Tom gaan, die met zijn rug naar me toe bij de gootsteen stond om een grote pan met water te vullen. De delen van zijn gezicht die niet met donkere stoppels bedekt waren, waren vuurrood van de hitte en zijn zwarte krullen vielen over zijn voorhoofd, terwijl hij naar me knipoogde.

‘Film op zaterdagochtend,’ schreeuwde hij naar me boven het gebulder van de waterstraal uit. ‘Ik ga chocoladecroissants bakken en ik heb het perfecte jarennegentigdrama gevonden waarbij je het gegarandeerd niet droog houdt. We kunnen er mimosa’s bij drinken.’

‘Fijn dat je het leuk vindt om me te zien huilen,’ lachte ik, terwijl ik mijn handen aan mijn schort afveegde. ‘Nog één tafel over. En Kladden aan de bar met een half glas bier. Ik kom zo binnen om de vaatwasser in te ruimen, kun jij de afwas voor me naar het aanrecht tillen?’

Ik wendde me af van het luik met mijn rug naar de muur, viste mijn telefoon uit mijn zak, net toen hij stopte met zoemen en stond ermee in mijn hand zonder ernaar te kijken. Ik wist al wie de beller was. Dat maakte ik mezelf tenminste wijs. Er was nog een optie. Als mijn ergste vrees bewaarheid werd, was het de politie die belde om de familieleden in te lichten.

Nieuwe trillingen in mijn hand deden me opspringen en naar het scherm staren.

‘Isabelle,’ antwoordde ik. ‘Je kunt niet bellen als ik...’

‘Je moet hierheen komen. Ik moet met je praten.’

Haar stem was schor en opgewonden, haar woorden gingen bijna verloren in het geroezemoes van luide stemmen en het gerinkel van serviesgoed op de achtergrond.

‘Het restaurant gaat nu sluiten,’ ging ik verder, terwijl mijn blik door de donkere ruimte gleed, op zoek naar Alice. ‘Ik heb nu geen tijd om te praten, ik bel je later terug.’

‘Ik moet je iets vertellen en het is belangrijk.’

Bij die woorden kreeg ik een knoop in mijn maag.

‘Heeft het met hem te maken? Je weet dat ik er altijd op tegen ben geweest. Wat je doet is onverantwoordelijk en dom.’

Ik had zelden commentaar op haar relaties. De meeste duurden niet langer dan een paar weken en ik had haar nog nooit verliefd gezien. Maar bij deze had ik een slecht gevoel. Er viel een stilte aan de andere kant en ik vroeg me af of ik haar al kwijt was.

‘Het is uit,’ zei ze zacht.

Een gevoel van opluchting trok door me heen, ik leunde met mijn hoofd tegen de muur en sloot mijn ogen. Mijn mond vormde een geluidloos dankjewel, maar toen realiseerde ik me dat het manische in haar stem waarschijnlijk te maken had met een nieuwe aanwijzing in een misdrijf waar niemand, behalve Isabelle, zich meer om bekommerde.

‘Hij heeft me verlaten,’ voegde ze eraan toe en ze klonk verbaasd. ‘Maar ik moet echt met je praten, Jill. Vanavond.’

‘Goed dat het uit is. Dit was bedoeld te mislukken en dat weet jij ook.’

Ze wist precies hoe ik erover dacht, maar toch reageerde ze helemaal niet zoals verwacht. Ik zette me schrap voor haar klaterende lach en haar uitvluchten, dat ze zou zeggen dat het niet zo erg was als ik dacht. Dat ik overreageerde. In plaats daarvan hoorde ik haar zwaar ademen in mijn oor.

‘Wat weet jij er eigenlijk van?’ vroeg ze.

Van verbazing opende ik mijn ogen en ik keek naar de tafels, waar het jonge stel nu was opgestaan en bezig was hun jas aan te trekken. De vrouw dronk haar glas wijn leeg, wankelend op haar hooggehakte laarsjes. Mijn blik werd naar haar hakken getrokken die over het vuile tapijt trippelden. Er klonk iets in Isabelles stem wat ik nog nooit eerder had gehoord.

Een hartverscheurend verdriet.

‘Wat zeg je?’ vroeg ik.

‘Je verstopt je voor de wereld en laat niemand dichtbij komen omdat je zo bang bent om gekwetst te worden. Waarom ben je zo ongelofelijk bang om te leven? Besef je niet wat je misloopt?’

De harde brok in mijn keel werd groter. Als ze eens wist hoe het was om in haar schaduw op te groeien, met ouders die alle energie die ze nog over hadden gebruikten om haar overeind te houden en van mij gewoon verwachtten dat ik deed wat ik altijd deed – voor mezelf zorgen.

Mezelf reddden.

Alice was uit de keuken gekomen en stond midden in het restaurant met haar hazelnootbruine ogen op mij gericht. Het was noch de plaats noch de tijd voor deze discussie, als die al bestond.

‘Heb je gedronken?’ vroeg ik droog en op het moment dat ik het zei, had ik al spijt van mijn woorden.

Het was geen eerlijke vraag, maar jarenlang de scherven van haar slechte beslissingen opvegen begon zijn tol te eisen. Want als er iets oneerlijk was, dan waren het al die keren dat ik een stap terug had gedaan om haar de ruimte te geven, al die keren dat mijn moeder me met een aai over mijn bol alleen had gelaten om vervolgens Isabelle onder handen te nemen.

Alles wat ik had opgegeven om haar te helpen.

Isabelle beantwoordde mijn vraag met een bitter lachje, waarop ik het gesprek beëindigde en de telefoon terug in mijn zak stopte. Alice kwam naar me toe. Ze zoog haar ene wang naar binnen zoals ze altijd deed wanneer ze zich ergerde. Haar zwarte krullen waren

hoog op haar hoofd samengebonden als een fontein van haar.

‘Wat heb ik gezegd over je telefoon?’ vroeg ze toen ze vlak voor me stond.

Eén jaar was niet voldoende om me eraan te laten wennen dat ik als vrouw van in de dertig bevelen moest opvolgen van een drieëntwintigjarige met lipgloss met aardbeiengeur. Maar het was maar een tijdelijk baantje, hield ik mezelf voor, een tussenstation op weg naar iets anders.

‘Sorry. Dat was mijn zus, ze zei dat het belangrijk was.’

‘Serveersters die rondrennen met hun blik op hun telefoon gericht, dat ziet er echt niet uit. Je aandacht moet hier zijn,’ zei ze, terwijl ze eerst naar mijn ogen en vervolgens naar de tafels wees.

Haar schorre stem was verrassend laag in verhouding tot haar tengere lichaam. Ik keek uit over het vrijwel lege restaurant waar niemand aandacht schonk aan wat er bij het serveerluik gebeurde en ineens viel mijn oog op haar donkerrode blouse. Blijkbaar golden de regels niet voor ons allemaal. Ons was verteld dat we nooit de mouwen van onze blouse mochten opstropen en dat we alle knopen moesten vastmaken, Gränden moest een restaurant zijn dat klanten tegemoet trad met kwaliteit en persoonlijke aandacht. Ik keek naar haar mouwen die tot aan haar ellebogen waren opgerold en het diepe décolleté dat haar ver opengeknoopte blouse liet ontstaan, waar een dunne gouden ketting glansde op haar bruine huid.

‘Zet je telefoon uit,’ zei ze.

‘Natuurlijk.’

Alice ontdooidde wat en haar glanzende lippen vertrokken tot een lichte glimlach.

‘Tom en ik gaan wat drinken na sluitingstijd. Ga je mee?’

‘Heeft hij gezegd dat hij meegaat?’ vroeg ik, terwijl ik door het luik naar binnen gluurde, zodat ik zijn rug kon zien. Hij droeg een bakplaat weg en liep iets van Ed Sheeran te neurien.

‘Ja. We gaan naar biertapperij Tullen, maar ik begrijp het als je

moe bent en naar huis wilt,' voegde ze er met een spottend lachje aan toe.

Tom keek me over zijn schouder aan en ik liep weer weg bij het luik. Mijn telefoon was nog steeds stil toen ik hem tevoorschijn haalde en checkte. Ik wilde er liever niet aan denken waar een volgend gesprek toe zou leiden. De naam van mijn zus lichtte op in het scherm en de nieuwe zoemsignalen eisten mijn aandacht op. Ik drukte het gesprek weg en zette de telefoon uit.

'Oké, ik ga mee.'

De bar bevond zich in het hart van de hippe wijk Söder aan de Södra Kungsgatan. Jonge mannen in overhemd en chino, tot in de puntjes verzorgde vrouwen, gekleed in damespak. Zodra ik binnenkwam, voelde ik me ongemakkelijk, maar ik volgde Alice en Tom door de menigte naar een tafeltje in de buurt van de bar. Tom boog eroverheen. Hij had zich omgekleed en droeg een donkere spijkerbroek en een grijsblauw T-shirt dat de tatoeages op zijn armen onthulde, zijn spieren bewogen onder de stof terwijl hij de drie glazen bier ophaalde die hij voor ons had besteld. Toen ik opzidraaide, zag ik dat Alice me afkeurend zat te bekijken, totdat Tom zich tussen ons in op de bank wurmde en de glazen uitdeelde alsof het zorgvuldig uitgekozen cadeautjes waren.

'Een Sleepy Bulldog voor jou,' zei hij terwijl hij me het beslagen glas aangaf. 'En een Tail of a Whale voor Alice.'

In mijn jaszak voelde ik de contouren van mijn telefoon en iets kouds begon zich als een gulzig virus door mijn bloedbaan te verspreiden. Ik stond op en zwaaide met mijn telefoon in de lucht naar Alice en Tom, waarna ik naar de hoek liep waar de toiletten waren en hem weer aanzette. Het scherm was gevuld met berichten dat een telefoonnummer me had geprobeerd te bereiken, het nummer van Isabelle, gevolgd door een appje van haar.

Waar zit je toch?!

Ik belde haar en kreeg meteen de voicemail. Ik belde nog eens en nog eens en sprak uiteindelijk een bericht in.

‘Isabelle, sorry dat ik de telefoon niet aannam. Ik zit in een bar in Söder. Bij...’ Ik verliet mijn veilige hoekje, liep naar een van de ramen aan de straatkant en keek uit op Söders Zoo. ‘Schuin tegenover de dierenwinkel, de bar heet iets van bierhuppeldepup. Kom maar hiernaartoe, dan kunnen we praten. Ik wacht op je.’

Ik verbrak de verbinding en mijn vingers grepen de telefoon stevig vast. Mijn aandacht was nog steeds gericht op de straat waar jonge mensen in te dunne kleren langsgenden om aan de regen te ontsnappen. Ik haalde een paar keer diep adem en forceerde een glimlach, voordat ik me omdraaide om terug te gaan naar onze tafel.

Om halftwee was er iets waardoor ik mijn hoofd optilde en naar buiten keek, naar het asfalt dat glom in de regen. Alsof er iets bewoog, een geest in de nacht die op me wachtte.

Maar er was niets.

Alleen duisternis.

Om één uur waren Tom en Alice al vertrokken en was de muziek gestopt. Plotseling stond een jonge vent met achterovergekamd haar en zwarte kleding voor me die de tafel begon af te vegen waar inmiddels geen glazen meer op stonden.

‘We zijn gesloten,’ zei hij zonder me aan te kijken. ‘Wacht je op iemand?’

Ik staarde naar mijn telefoon die ik net had gebruikt om Isabelle te bellen. Maar ik kreeg nog steeds de voicemail. Ze was me vergeten. Iets anders had haar aandacht getrokken en ze was helemaal vergeten dat ze met me wilde praten. Dat hoopte ik in elk geval.

Diep vanbinnen vreesde ik dat er een andere verklaring was.

‘Nee,’ zei ik, terwijl ik opstond met mijn jas over mijn arm. ‘Ik ga al.’

Negen uur vermist

Waar was je gisteren?

In het licht dat door de jaloezieën naar binnen viel, zagen mijn benen die over de rand van het bed bungelden er ondraaglijk bleek uit, hoewel er al een hele zomer voorbij was gegaan. Ik trok aan de hals van het verbleekte shirt waarin ik had geslapen en ademde in, waarna mijn duim het scherm aanraakte. Het bericht werd afgeleverd en ik staarde naar mijn telefoon, wachtend tot Isabelle het zou lezen en drie puntjes zouden aangeven dat ze een antwoord aan het schrijven was. Maar hoe ik ook naar de woorden staarde, het appje veranderde maar niet van status. Er ging een uur voorbij, twee uur, vier uur. Normaal gesproken reageerde ze altijd. Waar ze ook was, wat ze ook deed, ze had haar telefoon altijd bij de hand en binnen een paar minuten verscheen er een antwoord, vergezeld van een aantal misplaatste emoji's.

Op blote voeten ijsbeerde ik voor het raam van de woonkamer met mijn telefoon tegen mijn oor gedrukt, kijkend naar de straat en naar de bus die voor de kruising stopte. Mijn ogen zochten koortsachtig de rij gezichten achter de ramen af.

‘Mama?’

‘Hallo, lieverd. Alles goed? Ik wilde net een wandelingetje gaan maken...’

‘Ik geloof dat er iets met Isabelle is gebeurd.’

‘Isabelle?’ Ze zweeg een paar seconden en ik hoorde de wind door de microfoon van haar telefoon suizen. ‘Waarom denk je dat?’

‘Ze heeft me gisteravond niet teruggebeld en mijn berichten niet gelezen. We zouden elkaar in een bar ontmoeten, maar ze kwam niet opdagen.’

‘Nou Jill, zo ongewoon is het toch niet dat ze niet komt opdagen als ze dat beloofd heeft? Misschien heeft ze iemand ontmoet die ze kende en is ze van gedachten veranderd, of is ze het gewoon vergeten.’

‘Dit is anders.’

‘Als jij het zegt,’ zei ze, haar stem verhardde. ‘Maar herinner je je vorige maand nog? Je zou haar helpen de fauteuil naar huis te dragen die ze bij de kringloopwinkel wilde kopen. Toen kwam ze toch ook niet?’

Ik wilde niet toegeven dat ze gelijk had, want toen ik Isabelle een appje had gestuurd om te vragen waar ze was, belde ze me om zich te verontschuldigen. Ze was het helemaal vergeten en had in plaats daarvan de bus naar het zwembad genomen.

‘Ik bel je vanavond, mama.’

‘Doe dat, nadat je iets van Isabelle hebt gehoord.’

We beëindigden het gesprek en ik trok de spijkerbroek aan die op de bank lag, pakte mijn sleutels en verliet mijn flat.

Dertien uur vermist

Buiten adem en met trillende handen haalde ik de reservesleutel uit mijn jaszak om de deur van Isabelles appartement te openen. Een deel van me verwachtte haar slapend op de bank aan te treffen met airpods in. Het was een puinhoop in de kleine tweekamerflat, de vloer van de woonkamer was bedekt met bladzijden die uit een notitieboek waren gescheurd en met stapels boeken, de salontafel was nauwelijks zichtbaar onder alle glazen en lege blikjes.

Cola zero.

In de slaapkamer stonden de kastdeuren open, er lagen bergen kleding rond het bed. Ik zakte onderuit aan het voeteneind van het bed en knipperde de tranen weg die mijn zicht vertroebelden, terwijl ik de gesprekkenlijst doorzocht. Nadat de telefoon drie keer was overgegaan nam mijn vader op.

‘Jill? Kom je vandaag langs? Dante mist je en...’

‘Isabelle is weg.’

Nog nooit had iets zoveel pijn gedaan als de stilte nadat ik die woorden eruit had gegooid. Mijn hartslag klopte in mijn oren, maar volgens mij bonsde zijn hart op dit moment nog vele malen harder dan het mijne.

‘Waar ben jij nu?’

Ik stond op van het bed en bleef in de deuropening naar de woonkamer staan. Tussen alle glazen op de salontafel lag iets glimmends. Het notitieboekje met de zijden omslag en de vlindermotieven.

‘In haar appartement. Ze neemt niet op en leest mijn berichtjes niet. We hadden gisteren afgesproken, maar ze kwam niet opdagen. Haar appartement... Het ziet er niet goed uit.’

‘Blijf daar. Ik kom eraan.’

Ik stopte mijn telefoon in de achterzak van mijn spijkerbroek en liep naar de tafel om het notitieboekje te pakken.

Zestien uur vermist

Het politiebureau ging pas om twaalf uur de volgende dag open voor meldingen, maar zo lang konden we niet wachten. We zaten tegenover elkaar aan Isabelles ronde keukentafel onder de gele gloed van de lamp, de gevlochten lampenkap raakte papa’s pet telkens als hij bewoog. In zijn hand hield hij een papieren beker met koffie die hij bij het tankstation had gekocht. De mok in mijn handen was al leeg. Hij knikte, sloot zijn ogen en slaakte een diepe zucht, waarna hij de receptioniste van de meldkamer van de politie bedankte.

‘Ze heeft een melding aangemaakt,’ zei hij zachtjes, terwijl hij zijn telefoon weglegde om met een grimas zijn beker leeg te drinken.

‘En wat gebeurt er nu?’ vroeg ik.

‘Iemand zal morgen of zodra ze iets te weten komen contact met ons opnemen. De eerste stap is om de spoedeisende hulp van alle ziekenhuizen te bellen, daarna had ze het over vrijwilligersorganisatie Missing People, Isabelles werk en haar naasten. Misschien kan haar telefoon worden getraceerd. Ik weet het niet. Ze zei dat Isabelle relatief jong is, dat er misschien een logische reden is dat ze zich schuilhoudt.’

‘Schuilhoudt?’

Leunend over het witgeverfde tafelblad waarop Isabelle telefoonnummers had genoteerd en bloemen had getekend, keken we elkaar recht aan en ik wist dat we allebei hetzelfde dachten.

Dit mag ons niet opnieuw overkomen.

Niet nog een keer.

ZOEKACTIE NAAR VERMISTE VROUW NA VIJF DAGEN GESTAAKT

Ook in het weekend ging het zoeken onverminderd door. De vijftigjarige vrouw verliet woensdagavond haar huis en werd de volgende avond door familieleden als vermist opgegeven bij de politie. Dinsdag rond lunchtijd meldde de politie dat de officiële reddingsactie werd beëindigd.

Zes maanden later

2023

DEEL EEN

